

Măgarul și privighetoarea

Alecu Donici

Măgarul au văzut pe o privighetoare.
- Prieteno, i-au zis, mă rog să mă asculți:
Eu tot am auzit o vorbă de la mulți,
Că tu întru cântări ești meșteriță mare,

Și iată, acum vreau
De iscusința ta să judec singur eu.
Iar buna păsăruică, pornită spre cântare,

Când liniștit, abia
În sine ciripea,
Când tare șuiera,
Când glasul-i tremura,

Apoi, prin dulcea ei strigare,
Întru a dragostei cei gingașe plecare

Pe amorașul său chema,
Și rediul desfătat, cântarea-i răsuna;
Iar lumea ascultând
Tăcea și se mira.
Măgarul însă de pământ
S-au rezemat cu fruntea,

Și au răcnit așa: „Tu versuri ai plăcute,
Dar când ai asculta
Cucoșul de la noi, mai bine ai cânta.”
Acelea auzind în suflet s-au jignit

Acea privighetoare
Și de atunci au conținut
Pentru măgari a sa cântare.

Dumnezeu să ne ferească
De judecata măgărească.